

A FŐISKOLAI ÜNNEPÉLYEK RENDEZÉSÉNEK NÉHÁNY MÓDSZERTANI KÉRDÉSE

NAGY ANDOR

A közép- és általános iskolák 1964-ben megjelent Rendtartásában többek között a következők olvashatók: „Az ünnepek adjanak maradandó élményt a tanulók és a szülők számára.” [89]. A Rendtartás joggal kívánja meg iskoláinktól, hogy ünnepeink maradandó élményt nyújtsanak, hiszen egyébként ünnepről alig beszélhetünk. Nem véletlen azonban, hogy az iskolai ünnepekkel, illetve azok megrendezésével kapcsolatban az utóbbi időben igen sokat foglalkoznak.*

Nem általánosítható ugyan, de elgondolkodtató Petró András (Köznevelés, 1964. március 20.) fejtegetése, mely szerint iskolai ünnepélyeinket is bizonyos ismétlődés, formalitás, egyhangúság veszélye fenyegeti.

Ünnepélyeink előkészítése és megrendezése valóban igen sokszor hagy kívánnivalót maga után. Számos esetben találkozhatunk olyan ünnepélyrendezőkkal, akik úgy vélekednek, hogy elég „oda” két-három szavaltat. Néhány évvel ezelőtt még divatos volt iskolai ünnepélyeinken a népi táncsoportok szerepeltetése is, függetlenül attól, hogy illet-e az a műsorba, az ünnepség hangulatához vagy sem. Olykor az ünnepi szónokok mondanivalójával, illetve előadásmódjával kapcsolatban mutatkoznak problémák. Találkozhatunk beszédhibás, a nyelvhelyesség ellen vétő, de olykor az előző beszédeit ismétlő „szónokokkal” is. Az előzőek mellett említést kell azonban arról is tenni, hogy nem minden esetben alkalmas a miliő sem az ünnepélyek megrendezésére.

Az ünnepélyek rendezésével kapcsolatos objektív és szubjektív nehézségek

Minden korban nagy jelentőséget tulajdonítottak az ünnepeknek, az ünnepélyek megrendezésének, éppen azok érzelmi hatása, nevelési lehetőségei miatt. Nyilvánvaló, hogy a mi iskolánk, a szocialista iskola

* (Lásd: „Szerkesztő levele.” Köznevelés, 1964. március 20.; Hegedűs Géza: „Jó ünnepekhez jó ünneplést.” Család és Iskola, 1964. április; Kiszely Dóra: „Iskolánk ünnepei.” Köznevelés, 1965. január 29.; Merényi Józsefné: „A műsor megszervezéséről.” Köznevelés, 1965. január 29.)

se mondhat le erről, bár kétségtelen, hogy igen sok magyarázat lehetséges arra a kérdésre, hogy miért nincs olyan érzelmi telítettsége, miért nem rendelkezik komolyabb nevelési tényezővel egy-egy iskolai ünnepélyünk. A magyarázatot részben az objektív nehézségek adják meg. Alig van ugyanis olyan oktatási intézményünk, mely rossz idő esetén kulturált, ünnepélyhez méltó környezetet tud teremteni. Középiskoláink „kinőtték” a dísztermeket, legfeljebb állva, összezsúfolva jó, ha elférnek bennük a tanulók. Általános iskoláink ilyen szempontból még rosszabb helyzetben vannak, hiszen az újonnan épített iskolák sem rendelkeznek olyan teremmel, ahová valamennyi tanulót kényelmesen el lehetne helyezni. Tehát mind az általános, mind a középiskolákban hiányzik a megfelelő, ünnepélyhez méltó miliő. Nyilván nem várható éppen ezért az ünnepélyektől, hogy azok mély benyomásokat keltsenek és a nevelésnek komoly tényezői legyenek. Számos megoldással találkozunk már iskolai rendezvényeket látogatva, melyek a fenti problémát igyekeznek valamelyest megoldani. Olykor a hallgatóságot tantermekben helyezik el és az ünnepi műsor – mint egy rádióadás – hangszórókon keresztül jut el hozzá... Találkozhatunk azonban olyan iskolai ünnepélyeknek helyet adó teremmel is, mely kopott falú, izléstelen dekorációval „túldíszített”, gyéren megvilágított, rideg, hideg...

A tárgyi feltételek hiánya, az objektív nehézségek mellett szólnunk kell azonban arról is, hogy pedagógusaink az ünnepélyek rendezésével kapcsolatos felkészültsége általában hiányos. A felsőoktatási intézményeinkben alig van arra lehetőség (legfeljebb az úttörő-gyakorlat ad erre módot!), hogy megtanulják a hallgatók az ünnepélyek rendezésével járó tudnivalókat. Fontos feladata lenne pedig valamennyi olyan felsőoktatási intézménynek, ahol tanárképzés folyik, hogy foglalkozniuk az ünnepélyek megrendezésének módszertani kérdésével is. Mivel azonban erre jelenleg nincs lehetőség, a tanárképző intézetekben az ünnepélyeket kell a tanárképzés szolgálatába állítani. Mintaszerűen megrendezett ünnepélyeket kell „produkálnia” intézményeinknek, olyan ünnepélyeket kell rendezni, melyek maguk is a jó példa erejével hatnak, és mintául szolgálhatnak.

Ünnepélyek rendezése főiskolánkon

Az Egri Tanárképző Főiskolán a Kulturális Bizottság az ünnepélyek rendezésének gazdája. A bizottság természetesen az igazgatósággal és a KISZ-bizottsággal szorosan együttműködve, munkaterv alapján dolgozik és egyik legfontosabb feladatának tekinti az ünnepélyek megrendezését.

Az ünnepélyes tanévnyitó és a tanévzáró ünnepélyes aktusa között különböző típusú, különböző tartalmú ünnepélyek követik egymást. Az ünnepélyek szónokai és a műsorban közreműködő együttesek és egyéni szereplők az alkalomnak megfelelően változnak. Az ünnepi szónok felkéréséről a pártvezetőség, illetve az igazgatóság gondoskodik,

míg a műsor összeállítását, a csoportok és egyéni szereplők kijelölését és felkészítését a Kulturális Bizottság illetékesei végzik.

Igen sok probléma okozója főiskolánkon is, az ünnepi rendezvényhez elengedhetetlenül szükséges, alkalomhoz illő terem hiánya. Főiskolánknak van ugyan egy gyönyörű díszterme, amelynek freskóját évről évre nagyon sok bel- és külföldi látogató is megcsodálja, sajnos azonban egy-két száz ember számára tud csupán kényelmes elhelyezési lehetőséget biztosítani. Emiatt a mi főiskolánknak az intézeten kívül kell helyet keresni az ünnepélyekhez. Több éven át az volt a gyakorlat, hogy a városi színházban rendezte főiskolánk ünnepélyeit. A színház sok vonatkozásban jó lehetőséget biztosított rendezvényeinkhez, de bőven akadtak olyan érvek is, melyek ellene szóltak.

Itt se tudtuk elhelyezni főiskolánk valamennyi oktatóját és hallgatóját, de még nagyobb problémát jelentett az a tény, hogy ünnepélyeinknek „teátrális jelleget” kölcsönzött e környezet. A színpadon elhelyezett elnökség, szónoki emelvény igen távol esett a hallgatóságtól. A reflektorok tüzes fénye szinte elvakította az ünnepi szónokot. Így az előadót a hallgatóságtól nemcsak az ortseszter szélességű tér, hanem a fényfüggöny is elzárta. Nem csoda, ha ilyen körülmények között az előadónak nem sikerült olyan kontaktust teremteni hallgatóságával, amilyen kívánatos lett volna.

Olyan kezdeményezések is voltak, hogy a tanévnyitó ünnepély második részében a színház művészei mutatkoztak be a főiskola hallgatóságának, úgy mondhatnánk, esztrád műsorral. Sajnos, az ilyen fajta műsor az ünnepély hatásfokát szinte nullával tette egyenlővé. Mindannyian tudjuk, hogy a tanévnyitó hallgatósága tele van tenniakarással, jó szándékú elhatározással, melyet az ünnepi szónok lelkesítő szava még tovább igyekszik tüzelni. Az I. éves hallgatóknál mindez hatványozottan jelentkezik, hisz az igazgató lelkesítő, szeretetteljes beszédének meghallgatása után nagy elhatározásokkal telve, meghatottan rebegek el az eskü szövegét, melyet a kézszorítás pecsétel meg. Szinte a levegőben is ott van, ott kell legyen az ünnepélyesség, a lelkesültség, a belsőig ható érzelmi telítettség, mely után szinte profánul hatnak a „Dankó-nóták”, vagy a színész-konferansz közönségtoborzó frázisai, ízetlen viccei...

Ünnepélyeinket máskor a Szakszervezeti Székház nagytermében tartottuk, ahol sajnos csak négyszáz ülőhely van. Első alkalommal még itt is kísérletezni próbáltunk. Igyekeztünk elhelyezni a több mint 700 fős hallgatóságot úgy, hogy akinek ülőhely nem jutott, az a nagyterem végén, illetve az előcsarnokban állta végig az ünnepélyt. Hangszórókon keresztül hallgatták a teremből kinnrekedtek az ünnepi műsort, így az nem jelenthetett számukra igazi élményt. Ezzel kapcsolatos tapasztalataink döbbeneteket rá arra, hogy nem szabad csak annyi hallgatót meghívni az ünnepélyre, amennyi számára kényelmes ülőhelyet tudunk biztosítani. Nyilvánvaló lett ugyanis, hogy azok, akiknek állniuk kellett, kabátjukat sem tudták levenni, és más kényelmetlen tényezőkkel is számolniuk kellett, nem tudták átadni magukat az ünnep hangulatá-

nak. A rendezvény nem tudott olyan hatást gyakorolni rájuk, mint azokra, akik kényelmes helyen élvezhették végig a műsort. A taps is leginkább örömeiket fejezte ki, hogy vége az ácsorgásnak, végre mehetnek!

Ünnepélyeink hallgatóságát KISZ-bizottságunk most úgy szervezi, hogy évfolyamonként egy-egy delegáció vesz részt azokon. Természetes, hogy ez csak szükségmegoldás, de így legalább a hallgatóság tekintélyes részének biztosítva van az igazi élmény, a műsor hatásfoka. Nem kell attól tartani, hogy lesznek olyan hallgatók, akik elvégezve főiskolai tanulmányaikat, úgy gondolnak vissza a főiskolai ünnepélyekre, mint rossz emlékre.

Az ünnepély előkészítése

Az ünnepélyek hatásfoka nagymértékben attól is függ, hogy hogyan készítjük azokra fel a leendő hallgatóságot. A november 7-i ün-

*Részlet tanévnyitó
ünnepségünkről*

nepélyt például megelőzheti olyan KISZ-es rendezvény, ahol a Nagy Októberi Szocialista Forradalom világtörténelmi jelentőségéről beszélgetnek, vagy egy veterán kommunista visszaemlékezéseit hallgatják meg, vagy akár egy, a Szovjetunió múltjával és jelenével foglalkozó kiállítást rendezünk az MSZBT-vel közösen a főiskolán stb.

Egy pedagógusnap előtti rendezvény szintén helyet kaphat a KISZ munkatervében. Egy-egy idősebb kartárs például beszámolhat pályakezdéséről, a tanárjelöltek beszélhetnek fiatalabb társaiknak a falusi gyakorlat élményeiről stb. Mindez a hivatástudatot is erősítheti.

A kollégiumok szintén szerepet kaphatnak az ünnepélyek előkészítésében. Nagyon alkalmasak erre az ún. szobafoglalkozások, melyek tematikai szempontból igen gazdagok. Azok az ünnepélyek igazán hatásosak, amelyeket ilyen szempontból is jól előkészítettünk. Szimbolikusan úgy fejezhetnénk ki, hogy ha a mag jól megmunkált talajba hull, jó termés ígérkezik.

Hangulati-érzelmi előkészítéshez tartozik az is, hogy a hallgatóság a főiskola zászlajával az élen *felvonul* a rendezvény színhelyére, melynek bejáratánál ünneplőbe öltözött rendezők fogadják, illetve kalauzolják az érkezőket.

A terem megfelelő *díszítése* szintén nagyon fontos, jöllehet, a külsőségek egyáltalán nem elsőrendűek, de szervesen hozzátartoznak az ünnepekhez. A színpadot az ünnep jellegének megfelelően kell mindig díszíteni és őrizkedni kell a díszítésben is — hasonlóképp a műsorban, illetve az ünnepi beszédben — a sablontól, az egyformaságtól. Változatosságra kell törekedni, hogy alkalomról alkalomra már maga a színpadkép is megfogja és odaláncolja a hallgatóság figyelmét, érdeklődését.

Ügyelni kell az elnökségi asztal megfelelő elhelyezésére és díszítésére is. Helyesebb, ha kevesebben ülnek az emelvényen, de mindenki jól látható ott. Nagyobb létszámú elnökség esetén jó, ha névkártyát teszünk az asztalra, hogy az elnökség tagjai hamar megtalálják helyüket. Vigyázni kell arra is, hogy az elnökségi asztal díszítése (virág stb.) ne takarjon senkit. Láttunk már olyan díszítésű elnöki emelvényt is, ahol az ünnepi szónokot valósággal elbujtatták a virágok mögött. Olyan virágtartót kell tehát elhelyezni az elnöki asztalra, melyben a virágok nem állítva, hanem fektetve helyezhetők el.

Jelenlegi ünnepi rendezvényeink színhelyén körfüggönyös színpad áll rendelkezésünkre, mely igen szerencsés abból a szempontból, hogy izléses, modern dekorációt tudunk készíteni aránylag kevés költséggel. Alkalomról alkalomra külön hátttereket készítettünk, mely maga is hangsúlyozza, kiemeli az ünnepség jellegét.

Természetesen az említetteken kívül egyéb kívánság is van az ünnepélyek helyével, a terem, színpad díszítésével... kapcsolatosan, itt azonban csupán a kellemes hőmérsékletet, a megfelelő világítást, a ruhatári lehetőséget említenénk meg, mint nagyon fontos tényezőket.

Az ünnepi műsor előkészítése

Főiskolánkon több mint tíz különféle szakkör működik a népművelési kollégium keretében. Ezek egy része művészeti jellegű (karvezetők, népi tánc, irodalmi színpadi stb.) szakkör. Ünnepi műsoraink rendezésénél elsősorban ezek kapnak szerepet. Vigyázunk azonban arra, hogy ne mindig ugyanazok lépjenek fel. A tanév kezdetén a szakkörök vezetőivel megbeszéljük azt is, hogy melyik ünnepélyen, melyik szakkör szerepel. Ezzel elősegítjük, hogy tervszerűvé váljék a szakkör munkája és biztosítjuk eleve azt, hogy ünnepi műsoraink változatosak legyenek.

A szakkör vezetője a különböző műsorok előkészítésekor gondol arra is, hogy az ünnepi hangulat már a felkészülés időszakában is hasson — egyelőre a szereplőkre. A műsor résztvevőit belsőleg is igyekszik felkészíteni. A bemutatásra kerülő énekszámokat, szavakat... kapcsolatba hozza az ünnepség tartalmával.

Hosszú időn keresztül arról is cikkeztek a szaklapok, hogy a művészeti csoportok jórészt azért életképtelenek ma már, mert tevékenységükre a produkciós-szemlélet nyomja rá a bélyegét. A mi szakköreink igyekeznek úgy megtervezni munkájukat, hogy a szakköri tagok idejét nem veszik nagyon igénybe, ugyanakkor legfontosabb feladatuknak azt tartják, hogy a szakkör vezetésére tanítsák meg személyes példájukkal is a szakköri tagokat, akik közül nagyon sokan válnak főiskolai tanulmányaik befejezése után szakkörvezetőkkel.

A *műsor összeállításánál* tehát abból indulunk ki, hogy melyek azok a művészeti szakkörök, amelyek az adott ünnepre készülnek. Előre pontosan igyekszünk meghatározni a műsor idejét, ügyelve arra, hogy az lehetőség szerint rövid és gördülékeny legyen, a számok szervesen kapcsolódjanak egymáshoz, illetve a szónoki beszédhez és fokozzák a hangulatot.

Szakítottunk azzal a gyakorlattal is, hogy az ünnepélyt két részre bontjuk, melynek első, az ún. hivatalos részét a megnyitó, illetve az ünnepi szónoklat alkotja, míg a második része az ún. „kultúrműsor”. Bizottságunk által rendezett ünnepélyek igyekeznek egységes egészet alkotni. Nincs külön szónoklat és külön műsor! Hisz mindkettőnek azonos a célja: hogy az ünnepély a maga sajátos jellegénél fogva öntudatot ébresszen, materialista világnézetre, hazafiságra, humanításra, kollektivitásra stb. neveljen.

Ünnepélyeinket általában közös énekkel szoktuk kezdeni. Amikor a hallgatóság elfoglalta helyét, behozzák a főiskola zászlaját, majd az elnökség helyére érve, a nézőtéren mintegy automatikusan kezdik a közös éneket — általában a Himnuszot. A közös éneklés nagy jelentősége főleg a hallgatóság aktivizálásában rejlik. Nyilvánvaló, hogy másképpen hat egy énekkar által előadott mű meghallgatása, mint ugyanannak a műnek általunk való eléneklése. Az érzelmi tényezők sokasága válik hatóerővé a közös éneklés kapcsán és az egész hallgatóságot szinte ráhangolja az ünnepélyen való aktív részvételre. A művészeti csoportok által bemutatott műsorszámok is azt a célt szolgálják, hogy az ünnepély

hangulatát fokozzák, a hallgatóságot érzelmileg motiválják. Ez a törekvés igyekszik érvényt nyerni a műsorszámok kiválasztásától azok előadásáig, tolmácsolásáig.

A műsor összeállításánál arra is nagy súlyt kell helyezni, hogy úgy követhessék egymást a számok, hogy a színpad átrendezése ne vegyen sok időt igénybe. Nyilvánvaló, hogy a szünet — bármilyen rövid is legyen az — megtöri a folytonosságot. Ezért sem tartjuk célszerűnek a nagyszámú elnökséget, hisz ilyen esetben csak úgy lehet folytatni a műsort, ha szünetet iktatunk be. Legjobbnak látszik ezzel a kérdéssel kapcsolatban az a megoldás, ha a színpadot egyáltalán nem kell megváltoztatni, de épp ez a megoldás jelenti a legnagyobb feladatokat is. Próbálkoztunk már olyan elgondolással, hogy az ünnepi beszéd után az énekkar tagjai bevonultak és felálltak, míg az elnökség tagjai közben levonultak az emelvényről. Ugyanakkor a rendezők gondoskodtak arról, hogy az elnökségi asztalt, illetve székeket kivigyék a színpadról.

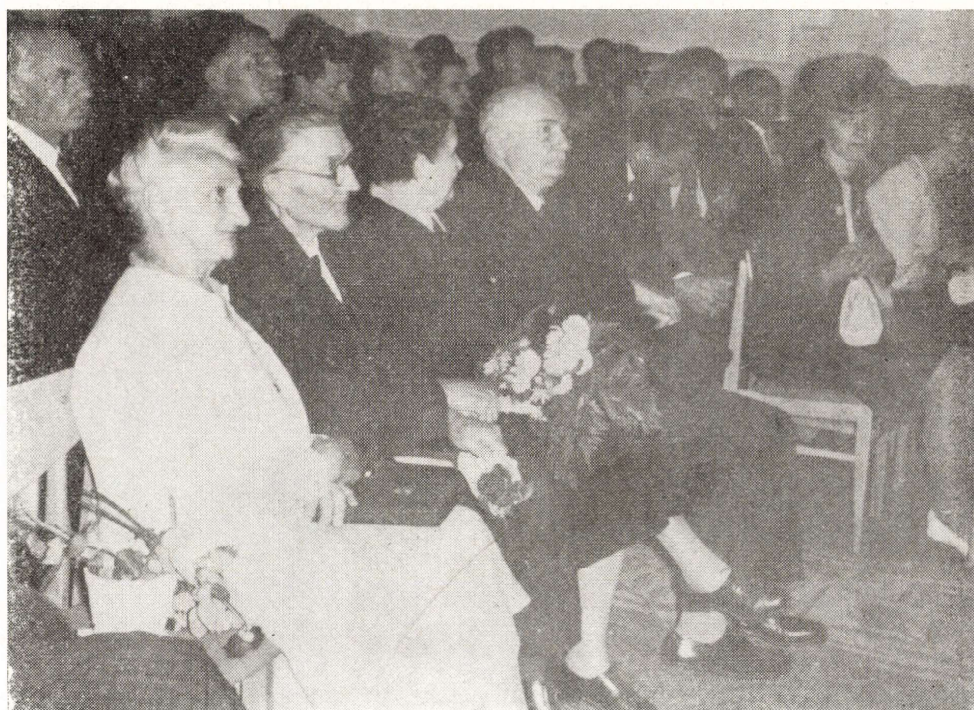
November 7-i ünnepségünkön legutóbb olyan megoldást találtunk, hogy az elnökségi asztalt eleve úgy állítottuk fel, hogy az az ünnepi beszéd elhangzása után következő irodalmi színpadi műsor kellékévé váljék... Ezzel elértük, hogy a műsort szinte szünet nélkül tudtuk folytatni, egy pillanatra sem vesztettük el hallgatóságunkat.

A főiskola kamarakórusa énekel. Vezényel: Csikós Andor

Az ünnepélyeken igen nagy szerepe van a *szónoknak*, akinek fellépése, megjelenése is rendkívül sokat jelent. Feltétlen említést érdemel az a tény is, hogy néhány évvel ezelőtt a kitüntetések túlzott szerénységből, vagy nem tudni milyen okokból a szónok, de az elnökség többi tagja sem tette ki. Nem beszélve arról, hogy a hallgatóság soraiban sem találhattunk olyan kollégát, aki az ünnepélyen viselte volna kitüntetését. A hallgatók előtt pedig igen komoly nevelő értéke van a tanár kitüntetésének, hiszen azt olvashatják le arról, hogy a jó munkát, a jó munkást megbecsüli, értékeli társadalmunk. (A pécsi főiskolán igen szerencsésen a folyosón láthatják a hallgatók kitüntetett tanáraik arcképeit!) Csak helyeselni lehet tehát az utóbbi évek gyakorlatát, amikor is szokássá vált, hogy az ünnepség szónoka, illetve az elnökség tagjai kitüntetésekkel vesznek részt az ünnepélyeken. Talán banálisan hat, mégis szólni kell arról is, hogy a rendezőnek ügyelni kell arra, hogy a szónok, illetve az elnökség tagjai hogyan jelennek meg a színpadon. Meg kell győződnie arról, hogy a színpadra kilépők minden szempontból megfelelnek-e a színpad követelményeinek, hiszen számolnia kell azzal, hogy amíg az elnökség a színpadon tartózkodik, több száz ember szeme mintegy reflektorfényként vetítődik rá, minden figyelem oda összpontosul.

A szónokok általában felolvasásokat szoktak tartani. Az ünnephez

Arany-diplomások köszöntésüket hallgatják

ez jobban is illik, mint a szabadelőadás. Nem szabad azonban elfeledni, hogy a felolvasandó szöveget közel úgy kell ismernie a szónoknak, mintha szabad előadást tartana. Az a szónok, aki beletemetkezik a papírokba, igen hamar elveszti hallgatóságát, melynek figyelme fellazul, illetve más irányba terelődik. A felolvasást tartó szónoknak is állandó kapcsolatban kell lennie a hallgatóságával.

A szónoklat tartalmáról és a szónok előadásmódjáról nem cél e téma kapcsán foglalkozni, még csupán annyit ezzel a kérdéssel kapcsolatban, hogy a szónoknak nagyon kell ügyelnie arra is, hogy a hallgatóság előtt ne óriási papírcsomóval jelenjen meg, mert megijednek tőle, és meg sem kísérlik figyelemmel kísérni előadását.

A tanárképző főiskolán igen nagy jelentősége van az *úttörők szerepeltetésének* is, hiszen az új, kedves, üde színfoltot kölcsönöz az ünnepélyeknek. Változatosabbá teszi azokat. Nevelési szempontból is szerencsés az úttörők szerepeltetése, hisz a hallgatók azt is láthatják, hogy ilyen alkalommal hogyan kell irányítani, felállítani, mozgatni stb. a tanulókat.

Főiskolánknak szocialista kulturális szerződése van több intézménnyel. A szerződések rögzítik azt is, hogy kölcsönösen részt veszünk egymás rendezvényein, művészeti csoportjainkkal is. Ilyen szempontból különösen előnyös a főiskolánknál is nagyobb létszámú Gárdonyi Géza Gimnáziummal való kapcsolatunk, mely az ünnepélyek színvonalasabbá tételét is nagymértékben szolgálja.

Szólni kell még röviden az *ünnepélyek befejező részéről*.

Részt vehettünk már olyan rendezvényeken, melyeknek épp a befejezése volt elnagyolt, rendezetlen, vagy azokhoz a filmekhez és drámákhoz hasonlított, amelyek befejező része mintegy nagy kérdőjelet formál a közönség elé. Nagyon fontos, hogy a műsort a rendező úgy állítsa össze, hogy frappáns, hatásos befejezés tegyen, mintegy pontot az ünnepély végére. A közös éneklés — mint befejező szám — nem elengedhetetlenül szükséges. Igen hatásos befejezést adhat egy énekkari- vagy zeneszám, illetve az irodalmi színpadon elhangzó, az ünnepély egész mondanivalóját, mintegy mottóként tartalmazó mondat is.

Az ünnepély befejezésekor épp olyan nagy szerep jut a rendezőnek, mint az ünnepély megkezdésekor. Meg kell ugyanis szerveznie a gyors, fegyelmezett *elvonulást*. Az esetben, ha az ünnepély hallgatósága tolakodva, székeket felborítva, egymást agyonnyomva hagyja el az ünnepély színhelyét, szinte másodpercek alatt megy veszendőbe mindaz, amiért hónapokon keresztül fáradoztak. Véget ér az ünnepi műsor keltette hatás, egész más problémák kezdik ez esetben foglalkoztatni a távozó hallgatóságot.

Az ünnepély megrendezésének elengedhetetlen kelléke a részletes *forgatókönyv*, melyet a műsorban szereplő csoportok vezetői, a rendezvénnel kapcsolatos munkák végzői is megkapnak. Példának hadd álljon itt a november 7-i főiskolai ünnepélyünk forgatókönyve:

Az ünnepség helye: SZMT díszterme.

Az ünnepség ideje: 1964. november 6. 10 óra.

Műsor: 1. Internacionálé (énekl: az énekkar, vezényel: Csikós Andor)
2. Szavaltat (Paul Éluard: Szabadság)
3. Ünnepi beszéd (előadó: Dr. Nagy József)
4. Jutalmak, kitüntetések ismertetése (Dr. Szántó Imre)

1. Robert Rozsgyesztvenszkij: Requiem (részlet)
2. Vszevolod Visnyevszkij: Optimista tragédia (részlet)
3. Szabó—Csikós: Dalunk dicsér hős századunk (énekar)
4. Gyemjan Bednij: Baron von Wrangel kiáltványa
Munkásüzenet a katonákhoz
5. Kiss József: A Knyáz Potemkin
6. Rozsgyesztvenszkij—Fljarkov: Lenin hazája (énekar)
7. Majakovszkij: Csudajó (részlet)
Vladimir Iljics Lenin
8. Geoffray—Rezessy: Népek barátsága (énekar)

[illegible]

Felelős: Gyarmati Vince

Felelős: Nagy Ernő

Felelős: Gyarmati Vince

Felelős: Olasz Gyula

5. A dekoráció lebontása és visszaszállítása

Felelős: Nagy Ernő

6. Az épület fellobogóztatása

Felelős: Gyarmati Vince

Megjegyzés: 1. A hallgatók gyülekezése az aulában (kijelölés szerint) évfolyamonként 9.50-kor

Felelős: Kiss Sándor

2. A főiskola zászlajának lehozatala, felvonulás kezdete: 9.55-kor

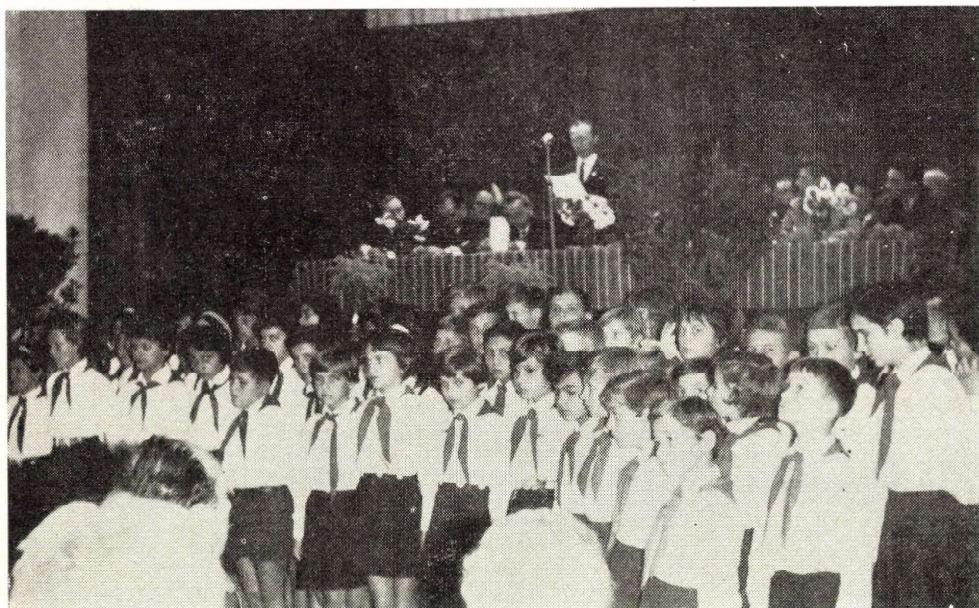
3. A rendezők külön beosztás szerint elfoglalják helyüket a szakszervezeti székházban
(1 fiú és 1 leány díszőrséget áll az ajtóban, a fordulóban és a fenti ajtóban, 2 rendező helyet tart fenn az elnökségnek az első sorban, a meghívottaknak és a tanári karnak, 4 rendező ülteti az érkezőket, 3 rendező a színpadon ügyel.)

Felelős: Kiss Sándor

4. A KISZ vezető-tanárok a csoportjaikkal foglalnak helyet és ügyelnek a rendre és fegyelemre.

Felelős: Patkó György

5. A műsor II. részénél csak annyi szünet lesz, míg az elnökség levonul a számára fenntartott első sorba.

Úttörők a főiskola ünnepélyén

Teendők az ünnepély befejezése után

Az ünnepélyek befejezése után is akad tennivalója a rendezőnek. Soha nem szabad elmulasztani az ünnepély elemzését, értékelését. Csak így képzelhető el, hogy egyre színvonalasabbá, tartalmukban gazdagabbá válnak ünnepélyeink.

Nevelési szempontból is nagyon fontos feladat, hogy az ünnepély befejezése után az intézet igazgatója megköszönje a rendezőnek, illetve a közreműködő művészeti csoportok és egyéni szereplők lelkiismeretes, fáradtságos munkáját. Abban az esetben, ha lehetőség van rá, az erkölcsi megbecsülésen túl, anyagiakban is kifejezésre kell juttatni az elismerést. Gondolunk itt könyvjutalomra, vagy hasonló jutalmazási lehetőségekre.

Az elismerés, megbecsülés eredményeként más alkalommal is szívesen vállalkoznak hallgatóink hasonló feladatra és igyekeznek még nagyobb aktivitással kivenni részüket az ilyen jellegű munkából. Eddigi tapasztalataink azt igazolják, hogy helyes a hallgatók között felmérést is végezni az ünnepély hatásával, a benyomásokkal kapcsolatban. Bár tudvalevő, hogy egy-egy ünnepély érzelmi hatását, agitatív, tette serkentő erejét igen nehéz lemérni, hiszen az ilyen jellegű hatás hosszú utat tesz meg az egyénben, amíg cselekvéssé válik. Tény azonban az, hogy csak a jól előkészített, részleteiben is alaposan átgondolt, pedagógiai, lélektani és művészeti szempontok alapján tervezett ünnepély hagy igazán mély nyomot és járul hozzá az újtípusú ember kialakításához. Ezért kell főleg a tanárképző intézetekben arra törekedni, hogy az ünnepélyek mintaszerűek, mély nyomokat hagyó, gondolatébresztők legyenek, hogy minden szempontból megfeleljenek az ünnepélyekkel szemben támasztott követelményeknek. Csak így képzelhető el, hogy az új ember jövőendő formálói ösztönzést nyernek ünnepélyek rendezésére, segítséget kapnak ehhez a meglehetősen összetett feladat megoldásához.

FELHASZNÁLT IRODALOM

- Benkő Károly: Szocialista ünnep, köznapi gondok. Világosság, IV. évf. 9. sz. 563.
Hegedűs Géza: Jó ünnepekhez jó ünneplést. Család és Iskola, 1964. április.
Horváth László: Az iskolai ünnepélyek, rendezvények, ének-, karének, valamint zenekari számai és a nevelés. KPTI. 1960. (Előadásvázlat.)
Kiszely Dóra: Iskolánk ünnepei. Köznevelés, 1965. január 29.
Marga Koch: Tegyük az ünnepeket és ünnepélyeket még örömteljesebbé! Neue Erziehung im Kindergarten, 1964. február 1.
Merényi Józsefné: A műsor szervezéséről. Köznevelés, 1965. január 29.
Petró András: Szerkesztő levele. Köznevelés, 1964. március 20.
Rácz Zoltán: Családi és társadalmi ünnepek Kossuth Kiadó, 1964. Rendtartás, 1964.